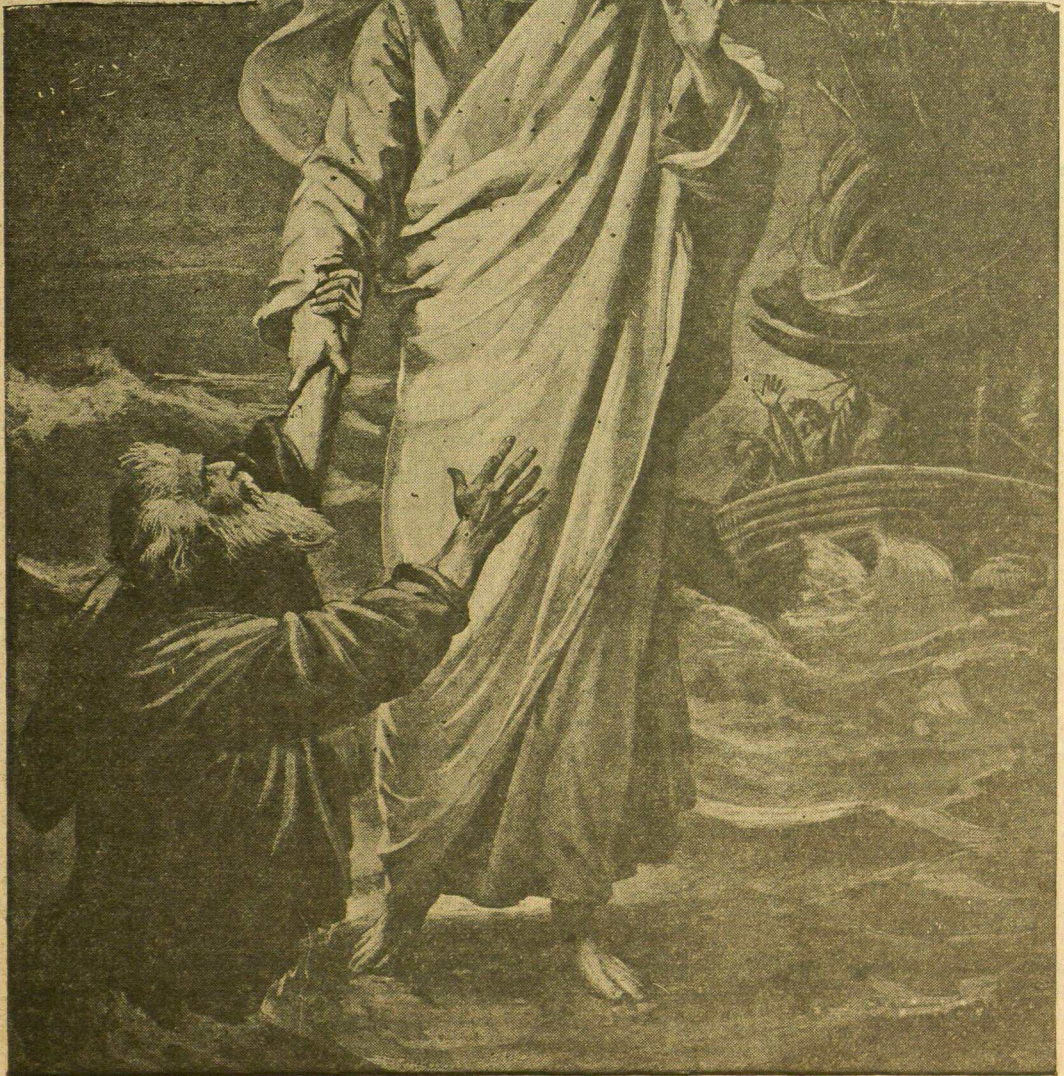

LAIVAS

No. 41. Metai XII

Spaliņ-Oct. 8, 1932

SR valsts
publiskā
darbavietā

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XXI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

MATO 18, 23—35.

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniamis šią prilyginimą: Danguis karalystė panaši į žmogų karalių, kurs norėjo daryti apyskaitą su savo tarnais. Kuomet jis buvo pradėjęs daryti apyskaitą, atvesta pas jį vienas, kurs buvo jam kaltas dešimtį tūkstančių talentų. Kadangi jis neturėjo, iš ko užmokėti, jo valdovas liepė parduoti jį, jo pačią, vaikus ir visą, ką turėjo, ir užmokėti. Tas tarnas parpuolęs meldė jį sakydamas: Turėk link manes kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu. Valdovui pagailo to tarno; jis paleido jį ir dovanojo jam skolą. Bet tas tarnas išėjęs rado vieną iš savo draugų tarnų, kurs buvo jam skolingas šimtą denarų, ir nutvėręs smaugė jį sakydamas: Atiduok, ką esi skolingas. Jo draugininkas kniūpščias meldė jį sakydamas: Turėk link manes kantrybės, ir aš visa tau užmokėsiu. Jis gi nenorėjo, bet nuėjo ir įmesdino jį į kalėjimą, kolei užmokės skolą. Kiti jo draugininkai, matydami, kas darėsi, labai nuliudo; jie atėjo ir papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. Tuomet jo valdovas pasišaukė jį ir jam tarė: Nedorasai tar-

L e k c i j a .

EFEZ. 6, 10—17.

BROLIAI: Stiprėkite Viešpatyje ir Jo stiprumo jėga. Apsivilkite Dievo šarvais, kad galėtumėte drąsiai stoti prieš velnio žabangus. Nes mūsų kova yra ne prieš kūną ir kraują, bet prieš kunigai-kščius ir valdžias, prieš šių tamsybių pasaulio valdovus, prieš piktumo dvasias padangėse. Todėl imkite Dievo šarvus, kad galėtumėte priešintis piktoje dienoje ir visame tobulai stovėti. Taigi, stovėkite susijuosę savo strėnas tiesa, apsilvilkę teisybės šarvu ir kojas apsiavę ramybės evangelijos pasiryžimu, prie viso to imdami tikėjimo skydą, kuruo galėtumėte užgesinti visas ugningas pikčiausiojo vilyčias. Pasiimkite ir išganymo šalną ir Dvasios kalaviją, tai yra Dievo žodį.

ne, aš tau dovanojau visą skolą, nes manęs meldei; argi tat nereikėjo ir tau pasigailėti savo draugininko, kaip aš tavęs pasigailėjau? Užsirūstinęs jo valdovas padavė jį būdeliams, kolei užmokės visą skolą. Taip ir mano dangiškasis Tėvas jums padarys, jei kiekvienas neatleisite savo broliui iš savo širdies.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

Švenčiausios Marijos Pasiukojimas

Šventykloje

Anuot senovės pasakojimo (tradicijos) Švč. Marijos gimdytojai, šv. Jokimas ir šv. Ona, pažadėjo DIEVUI, jei Jis jiems duos kūdikį, paaukoti jį DIEVO tarnybai. Švč. Marija, kaip jau mes matėme, iš pat savo atsiradimo pradžių buvo apdovanota skaisčiausiu protu ir DIEVO įkvėpta tuč-tuojau pilnai atsidavė savo Viešpačiui, be išlygų pasiukodama Jam tarnauti kaippo ištikimoji tarnaitė. Apie gimdytojų pasižadėjimą Ji gerai žinojo; taigi, eidama tik ketvirtuosius savo amžiaus metus, Ji panorėjo iškilmingai pasiukoti DIEVUI šventykloje ir šiuo tikslu pradėjo rengti savo motiną išpildyti savo pasižadėjimą DIEVUI. Šv. Ona, anuot šv. Grigaliaus Nazianiečio, jau nebeatidėliodama savo pažadu, nuvedė Mariją šventyklon ir paaukėjo Ją DIEVUI. Marija, lyg, kad skaisčioji purplėlė, meilės DIEVO sparnais pasikėlusį aukštytyn, skubiasi šventyklon. Josios pasirodymas šventykloje buvo niekėno nepažymėtas, paprastas; tačiau, begalinis dangaus dvasių burys didžiausiu iškilmingumu šventė Josios pasirodymą šventykloje, gi, Aukščiausias didžiausiu pamėgimu žiūrėjo iš aukštybių į šitą taip skautų ir šventą pasiukojimą Jam. Atsižadant pasaulio smagumų Švč. Marijos širdyje iškilo Dovydo karaliaus giesmė: "Klausyk dukte ir palenk savo ausį, užmiršk savo tautą ir savo tėvo namus. Karalius geis tavo gražumo, nes jis Viešpats tavo DIEVAS ir Jis bus garbinamas" (Ps. XLIV. 11-12). Josios gimdytojai, puolę kniūpšėia prieš DIEVĄ, didžiausiu nusižemimui ir pagarba paaukėjo savo mylimąją dukrelę, kuri nuoširdžiai pradėjo dėkuoti Viešpačiui, kad Jis teikės priimti Josios

auką. Josios tėvai pavedė globoti ir mokyti savo numylėtąją dukrelę kunigui Zacharijai, kursai anuomet anuot šv. Germano, buvo vyresnysis šventoje tarnyboje. Jis priėmęs iš Josios įžadus ir pasiūlydęs, nuvedė Ją į stovinčius aplink šventyklą kambarius, kur sulyg senovės žydų papročiais gyvendavo pasiukojusios tarnauti DIEVUI mergaitės. Čia apsigyvenusi Švč. Marija visą laiką švietė kitoms mergelėms savo pavyzdžiu, lyg skaisčioji saulė.

Nėra čia galimybės apsakyti, kokiū karštumu Švč. Marija atidavė Aukščiausiajam savo kūną, sudėdama skautybės įžadus, savo valią, pasižadėdama gyventi tobuloje paklusnybėje, ir atsižadėjo pasaulio turtų, pasižadėdama gyventi tikrame neturte. Kas gali apsakyti, kokiū malontumu Josios Sutvėrėjas priėmė iš Jos šitą pasiukojimą, girdėdamas iš Josios lūpų psalmisto žodžius (XV, 5): "Viešpats mano tėvainystės ir mano taurės dalis; tu esi, kursai man suteiki mano tėvainystę".

Iš kitos pusės Aukščiausias negalėjo neapdovanoti savo numylėtosios Sužieduotinės didžiausiomis dovanomis. Mes galime pilnai tikėti, jog Švenčiausiosios Marijos pasiukojimo šventykloje metu Šventoji Dvasia iš naujo pripildė Ją nepaprastomis malonėmis, kurios iš karto pakėlė Ją ant aukštesniojo šventumo laipsnio.

Savo pasiukojimo dienoje Švenčiausioji Marija padėjo pamatus anam nuolankiajam, paslėptam savo gyvenimui, kuriame, kaskart daugiau tobulindama savo dorybes, turėjo pasiekti tokio šventumo laipsnio, koksai Jai buvo skirtas,

kaipo Amžinojo Žodžio Motinai ir nuolatiniai Išganytojo palydovai. Šv. Dvasios įkvėpimams paklusni, Ji didžiausiu stropumu klausydavo Šventosios Dvasios pamokinių, didžiausiu rūpesniu išlaikydama juos savo širdyje. "Aš nuvesiu ją į dykumus ir kalbėsiu", sako Viešpats: "ir kalbėsiu jos širdin" (Ozijas II,14). Šituos dykumus Ji rado savo kambarėly prie šventovės.

Gyvendama prie šventyklos, švč. Marija visą savo laiką suvartodavo, besitobulindama dorybėse. Ten nuošaliai nuo pasaulio triūkšmo, didžiausioje tylumoje Ji galėjo aukštai užlipti ant apmąstymo paslapčių aukščiausiojo kopečių laipto, kalbėtis su savo Išrinktuju Numylėtuju, klausyti Jojo balso ir sakyti Jam giliausios meilės karštumu: "Tegul skamba tavo balsas mano ausyse; nes tavo balsas saldus, ir tavo veidas meilingas" (G. G. II, 14).

Nuolatos gyvendama savo kambarėlyje Ji skaitydama Šventąjį Raštą, gerai susipažino su DIEVO siekais, su pažadėtuju Messiju Išganytoju ir su Panele, iš kurios šitas Messijas turėjo gimti; tačiau, Ji savo nuolankume nė manyte nemanė, jog tai Ji pati yra ana išrinktoji DIEVO Sužieduotinė. Ji tikrai meldė Viešpaties, kad veikiau atsiųstų Išganytoją, nuodėmėse ir varguose paskendusią žmonijai; gi apmąstydamą ateisiančiojo Messijo gyvenimą, o ypač Jojo kančias, Ji didžiausiu pasigailėjimu ir užuojauta kartu su pranašu Jeremiju aimanavo: "Mano širdis sugniaušta, kadangi aš esu pilna kartumo" (Lament. I, 20).

Gyvendama prie šventyklos Ji pilnai atsidadė atgailos ir labdarybės darbams, savo rankomis megzdama ir siūdama drapanas beturčiams ir pavargėliams, arba drabužius, vartojamus šventykloje per pamaldas.

Josios mandagumas, kuklumas, Josios nekaltybė, šventumas ir atsižadėjimas savęs patraukdavo visų akis prie Jos taip, kad Ją visi statydavo kaip sektinąjį pavyzdį.

Šitas Josios gyvenimas prie šventyklos yra tai geriausias pavyzdys ne tik vienuoliams, bet ir pasauliečiams. Kokio tikro vienuolio nepatrauks šitas aukščiausias Nekalčiausios Panelės pavyzdys ir nevers jo atnaujinti savo širdies įžadų DIEVUI, matant, koku stropumu šita Nekalčiausioji Panelė saugojo savo nekaltybės žiedą, kaip šita DIEVO Motina šalindavosi nuo pasaulio smagumų, kaip šita nuolankioji Viešpaties Tarnaitė uoliai pildydavo visus DIEVO įsakymus?!

Koksai mąstantis ir rimtas pasaulietis nepasimokys iš šios Panelės, DIEVO Motinos, pavyzdžio, kad retkarčiais atitraukus nuo pasaulio triūkšmo ir tyloje giliau apmąstyti ir įsigilinti į amžinąsias tiesas?! Šitoksai apsimąstymas pamokys jį, jog žemiški prisirišimai prie turtų, smagumų ir linksmybių tik atitolina nuo amžinojo tikslo — laimės, jog žemiški dalykai pranyks lyg dulkė, jog DIEVUI tarnauti paskirta valanda tai ne tuščias ir bergždžias praleidimas laiko, bet išmincingas darbas, kursai nupelno mums amžinosios karalystės vietą. "Laiminga vadinama ta tauta, kuri tai turi; laiminga tauta, kurios Viešpats yra jos DIEVAS", šitaip gieda Psalmista (CXLIII, 15).

Laimingi vaikai, kurių motinos paveda savo kūdikius DIEVUI ir mokina juos tarnauti Jam pagal luomo pareigas ir priedermes; laiminga ta tauta, kurios įstatai paremti DIEVO įsakymais ir Jojo šventa valia! Kas su Marija eina DIEVO šventyklon aukotų Aukščiausiam savo gyvenimą, tasai su Marija ir čia ramia širdimi pereis liglaikinę kelionę ir po mirties džiūgaus kartu su Jąja! Gi Ji yra tikras "Dieviškasis indas"!

Šventoji Valanda

*Pagal kun. V. F. Kienberger'į
Parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis*

(Tęsinys).

Neabejotina, kad tuo laiku Nazarete buvo sueigos ir pasilinksminimai, kaip yra socialiniame šių dienų gyvenime. Žmogus kariauja au blogais palinkimais, betgi nuodugniai neatmaino savo pobūdžio ir liekasi visada toksai pat.

Niekas negali įsivaizduoti, nors ir sapnų svajonėse, jog Marija, visų mūsų Motina, būtų buvus negailestinga ar nemaloninga.. Pati tokia mintis, jei ateitų į galvą, būtų beveik šventvogiška. Bet, motinos, Karalienės dukterys, atsiminkite, kad Ji buvo taip pat žmogiška, kaip ir jūs pačios. Žmogiškoji prigimtis, tada, kaip ir dabar, galėjo būti taip žiauri, taip nepakenčiama, kaip yra mūsų dienų gyvenime. Tačiau, pažvelgkime Nazaretan į ramaus gyvenimo vaizdą. Nors jo ir nebėra jau nuo dviejų tūkstančių metų, bet žmonijos gyvenime buvo diena, kai gatvėse matėsi laimės šypsena. Mėnulis švietė per gražius darželius ant laimingai siubuojančių šeimynų. Tada Nazarete būta ir gyvenimo ir gyvumo ir džiaugsmo ir ašarų, taip visko gyvo ir širdingo, kaip yra šiandien mūsų pačių mieste.

Marija, jūsų pavyzdys, gal kartais atjautė kitos moters, iš skersai gatvės pusės, nebičiulingą prietelingumą. Taip. O tai gal Jai skaudėjo, lygiai, kaip Ji ir šiandien nukenčia iš kitų nedėkingųjų moterų. Tačiau, Marija tik meldėsi už prasikaltėlę, ir jai mėgino geriau pasitarnauti. Motina Marija kentėjo sopulingumą dėl menkųjų sielų — menkųjų žmonių sielų. Tačiau, Marija, mūsų visų Motina, niekad nesirūpino ir niekada neieškojo progos šaltumu atsilyginti už šaltumą, nes Marija buvo išauklėta Bažnyčioje Jehovos akyvaizdoje.

Kai aš mąstau apie Mariją, Dievo Motiną, įspudingas vaizdas ateina į mano atmintį. Aš matau mažą namelį artėjant vakaro sutemai. Aš žvelgiu pro užleistą langelį ir — matau žemiškąjį dangų. Mažasis Kūdikis, netoli aštuonių metų amžiaus, šypsančiai žaidžia vaikų žaislėmis. Menka knato šviesa žibčioja nuo stalo. Ties stalu sėdi kitų du šeimos nariai. Viena asmenybė yra moteriška, labiau gražesnė, nekaip visos kitos moterys, o jos veido skaidume matosi Dievo žvilgsnys. Ji yra skaidybės gražuolė ir tokio antgamtinio gražumo, kokio nerasi čia, žemėje. Ji yra Marija, Dievo Motina, “ į saulę įdėtas tabernakulas ” (Ps. XVIII, 6).

Skersai mažojo stalo matosi vyras pačioje vyriškumo galioje. Jo akys atrodo susirūpinusios. Raukšlėtame jo veide matosi rūpestis. Priešais jį guli jo verslas. Jis jį rodo Marijai. Pagalios jo dienos darbas bus užbaigtas. Linksmoji šypsena atspindi Marijos veido skruostuose. Ji sėdi šalia jo. Į raukšlėtas, nusidirbusias dailydės rankas iš lengvo, bet tvirtai, Ji deda Šventojo Prižadėjimo Kūdikį, Amžinatvės Jungą. Dailydė iš lengvo pakelia išvargusias savo akių blakstienas žvelgti į meilingas Kūdikio ir Motinos akis. Ruožai nupuola, raukšlės pranyksta, ir jis nustoja rūpintis, nes jo padėtis giliai nušvietė į jo sielą atsikėlimo balsą Pasitikėjimui ir Ramybei.

Tą vaizdą pasisavinkite savo sapnams, jūs, visos motinos, dukterys, žmonos! Marija nesuranda priežasties bartiui. Vyras, nežiūrind jo pasitikėjimo savim, yra žmogiškas ir silpnas, kaip ir kiekvienas kitas. Vyras gali taip pat suklypti ar paklysti. Jis, jei tik randa tik-

rają Marijos, Karalienės, dukterį savo namuose, kai pro vartelius žengia iš darbo visas išvargęs ir nuilsęs, bus pasirengęs pasakyti visus savo sunkumus ir savo klaidas jai, kuri jį supranta. Tris kart tebūnie laimingas tas, kurs, kaip Juozapas, randa Mariją savo namuose.

Kūdikis — Kristus augo. Mirties šešėliai sopulingai apglėbė visą namelį. Juozapo nebėra, mirė. V. Jėzus tapo židinio Galva. Marija romiu džiaugsmu Jį sergėjo. Jis buvo Jos Sūnus. Ir tada atėjo sopulingoji diena.

Saulė nušvietė rytų kalnus spindančiais šviesos spinduliais. Paukščiai čilbėjo tą pačią sutartinę, kaip ir pirma. Tačiau, kai Marija atsikėlė, Jos krūtinę nuslėgė sunkuma. Tą dieną Jos Sūnus turėjo išeiti ir vykti "Jo Tėvo reikalais." Jos akys apsiašarojo, kai Ji gamino paprastą valgi. Prisiartinus ties Jo durimis, Ji pažvelgė pro jas, kaip kitos motinos daro, kad pamatyti romųjį Veidą apnyktą saldžiu miegu. Tyliai Ji žengė atgal. Jis neturi matyti Jos sopulingumo.

Netrukus Jis yra pasirengęs. Ji Jam teikia atsiveikinimo dovaną. Paskui skubiu, netartu sudiev, Ji atsigrišta į vieškelį. Rūpestingoji ir kenčianti Marija! Jis turi vykti Jo Tėvo reikalais. Tačiau, sopulingoji Jos širdis, nors pati negali žodžio ištarti, vienok Ji nedraudžia vykti, nemaldauja, kad liktųsi namie; išrodo, tarsi Ji žadina ir ragina Jį vykti. Ir kai Jį išleido, Ji tarsi neteko savo širdies, kuri į kelionę išvyko kartu su Sūnum Jo Tėvo reikalais.

Pagalios prisiartino tamsioji diena. Pasaulis riedėjo rytuliais aplinkui Ją. Žvaigždės, tarsi, išsijudino iš savo vietų ir mėnulis ir saulė, rodosi, nugrimzdo chaosan. Jos Sūnus kabojo ant Kryžiaus.

Kiekviena vaitonė, išeinanti iš Jo lūpų ir gailesčio ašaros begalo sutrynė Jos širdį. Kiekvienas skausmingas Jo krustelėjimas, kiekvienas žaizdų smūgis,

kuri Jam uždavė, pervėrė ten stovjančios sopulingos Motinos širdį. Ji negalėjo Jo apleisti. Jis buvo Jos Sūnus.

Stovi Motina gailinga,
Regi ant Kryžiaus baisingo

Sūnų savo prikaltą.

O širdį Jai skaudėjo,

Kada mirštantį regėjo

Sūnų savo brangiausią.

Tai buvo vieta. Jis buvo Jos Sūnus. Ten vieną Ją palikite, kad matytų Tą, Kurį Ji pagimdė ir tiek daug kentėjo — argi būtų jau išsibaigę trisdešimt treji metai, Ją vieną palikite, kad matytų Jį kenčiantį ir prakaituojantį ir kraujuose plustantį ir balsiai šaukiantį nuo Kryžiaus tarp dviejų latrų. Ją vieną palikite, kad Ji matytų baimės apimtus Apaštalus, kurie buvo tik su minia, o paskui slaptai pabėgo. Ten palikite Ją vieną, vienintėlę pasilikusią Jo meilę, vienintėlę Jo prieitėle, ištikimiausią Jo sekėją, tvirčiausiai tikinčią į Jį ir begaliniai Jį mylinčią — Jo Motiną.

Marija, Marija, Dievas maloniai atsimoka už Tavo motinystės nuopelnus Betlejuje. Dabar Tu pelnai garbingą vardą būti Pasaulio Motina. Dabar Tu taip pat gimdai naują žmoniją, nuskaistintą giminę, šventąją tautą — Krikščionybę. Tau taip pat priklauso Išgelbėtojos vardas. Jis mirė viena mirtim ir Tu mirei ir — ir gyva, vėl dar mirsi. Jietis pervėrė mirštamą Jo šoną. Jis nenusiskundė, o pervėrė Tavo širdį. Ir jis buvo atgal traukiamas ir vėl smarkiau neriamas, padaryti sopulingesnį smugį. -Marija, kaip pati galėjai dar gyventi? Ir, kaip pati galėjai mirti? Juk pati turėjai būti naujos ir jaunos šeimos Motina. Pati turėjai gauti Krikščionybę Nazareto atminimas. Pati turėjai būti mažoji Motina tiems, kurie neteko savo Vadovo. Ir pati turėjai pasilikti, kad mokinti visas krikščioniškas motinas motiniškosios drąsos dorybės.

Karalienės dukterys, imkite Marijos,

Dievo Motinos, paveikslą ir jį laikykite prieš save kaip šviesią žvaigždę ir žibintą. Ji bus toji, kuri jums rūpinsis, sergės, kai keliai bus nelygūs ir kai viskas atrodys juoda ir tamsu. Joks kentėjimų smūgis nėra Jai svetimas, jokie žmonių sielvartai nėra tolimi ir neatitolinti nuo motiniškos Jos širdies.

Kai Jos plaukai persimainė į baltą sniegą ir kai jaunutė Bažnyčia pradėjo gražiai leisti išganingus diegus, Viešpats Jėzus nekantriai lūkeriojo Savo Motinos. Todėl Jis pasiuntė Savo angelus, kad Ją paimtų ir atneštų į Dangų pas Jo Sostą. Dangiškos galybės — Cherubinai, Serafinai, Tronai ir Valstybės, Galybės ir Valdžios — atėjo ir Dievas Tėvas, kartu su Dievo Sūnum ir Šventąja Dvasia, ir lydėjo Mariją į Baltąjį Sostą, kurs buvo tuščias amžiniems Dievo norams. Meilिंगai Ją ten patiko. Ir vainikas, nupintas iš rožių ir lelijų su neužmirštuolių girlanda;

kadangi Ji buvo taip nuolanki, tai apvainikuota Jos galva. Visi senuoliai, visi šventieji vyrai ir moterys, išlaisvinti iš pragarų, priklaupė ir Ją pagerbė viso Dangaus vardu. Ir jie Ją sveikino, tardami: “Sveika, šventoji Marija, Dievo Motina!”

Tikrai buvo toks Jos vardas, atitinąs Karalienės kilimui, kadangi Ji buvo tikroji Dievo Motina. Visi angelai ir archangelai susitelkė su Gabrielium priešakyje, nes jis buvo Dievo siųstas apreikšti Marijai, kad prisiimtų Žodžio Įsikūnijimą. Arkangelas Gabriėlius buvo Marijos angelas sargas. Jie visi susibūrė, kad galėtų matyti ir išgirsti, kaip Marija tapo paskelbta Sopulingoji Motina ir Atsikėlimo Viešpatė. “Nes šią dieną Dievas taip išaukštino Tavo vardą, jog Tavo garbė nepragaiš iš burnos žmonių, kurie nepasibaigiamai minės Viešpaties garbę” (Jud. XIII, 23).

PASAULIO TROŠKIMAS

Pasaulis šiandien yra tas pats pasaulis kaip vakar ir užvakar. Tai yra piktas pasaulis, piktas su visais savo kūno pageidimais, akių pageidimais ir gyvenimo puikybe, visada ieškodamas, bet niekad nerasdamas laimės, nes jos ieško pasaulyje ir nežiūri pirmyn.

Išaugę metuose pasauliniai žmonės yra kaip kūdikiai, kurie žaidžia tartum žaislu. Kaip kūdikis sulaužo savo žaislą, arba jo neradęs pyksta, taip drįsta priešintis Viešpačiui Dievui, nes kvailumas juos veda netikru keliu.

Neišmintingi! Jeigu tik žinotų! Laimės — taip, jie nori; mes jos visi norime, bet jie nežino, kaip tos laimės ieškoti. Jų širdys trokšta būti patenkintos, bet Dievas, nuo Kurio jie visi bėga, Vienas tegali nuraminti tas ištroškusias sielas. Jie eina pro šalį kryžiaus, visai nežiūrė-

dami į tą pusę, ant kurio kybo Jėzus; vinimis Jo kojos ir rankos prikaltos prie medžio, erškėčiais apvainikuota galva ir Jo šonas kalaviju pervertas. Jis norėtų juos prilgausti prie savo širdies ir nuraminti, bet jie visi į Jį nežiūri ir eina pro šalį kryžiaus, sekdami piktosios dvasios kelius ir pasaulio viliojimus.

Nebūkime tokiais, kurie bėga pro šalį kryžiaus, neprisimindami Jėzaus kančios, kad Jis baisia mirtimi numirė už mūsų kaltes, kad dangaus vartai būtų atidaryti.

Dabar yra šventas laikas, gailestingumo metas, apmąstyti Kristaus kančią, kaip Jis vargo kentėjo ir mirė; ne vien tik dėl žydų, bet dėl visų tautų — už mus visus.

Todėl apmąstykime tą Kristaus kančią ir eikime Jo keliais, kad pasiektume amžiną laimę. J. J. Gričius. (B. K.)

Šv. Mykolas Arkangelas

Dangaus karalystėje viena aukščiausių vietų beabejo yra skirta šv. Mykolui, Arkangelui, kad ir toks garbingas, tačiau daug nėra žinoma apie šį garsų ir galingą šventąjį. Tiek apie jį tikrai žinoma, jog jis, sutvėrimo pradžioje, kartu su gerųjų angelų chorais, su obalsiu: "Kas kaip Dievas", stojo į kovą prieš Liuciperį ir jojo angelus, pakėlusius maištą prieš Dievą ir juos sumušė. Po šio Liuciperis su savo šalininkais angelais buvo įmestas į pragarą. Apokalipsės arba Apreiškimo Apaštalas taip apie šį dalyką sako "Ir mačiau šetoną krintantį kaip žaibas iš dangaus".

Kitokių tikrų neabejotinųjų žinių apie šv. Mykolą nėra, bet jis keletą kartų yra apsireiškęs pasauliečiams žmonėms. Gegužio 8-toj dienoj yra minimas vienas jo šitokių apsireiškimų, 663 metais graikai neapoliečiai puolo šiaurės Italiją. Longobardai, kurių šalį graikai naikino, stojo prieš juos kovon, šaukdami šv. Mykolo pagelbos. Longobardai nugalėjo savo priešus ir šį nugalėjimą priskyrė galingam šv. Mykolo užtarymui. Šiam longobardų laimėjimui paminėti, buvo įsteigta šventė šv. Mykolo garbei. Laikams bėgant, šią šventę pradėjo švęsti visa Bažnyčia. Tačiau ši šventė buvo skirta ne tiek šio šventojo garbei, kiek paminėti anam nugalėjimui.

Skirta šv. Mykolo garbei didžiausia šventė yra tai ta švenčiama visame katalikų pasaulyje — Rugsėjo 29-tą. Šventė vadinta "Dedikacija". Ta "Dedikacija" reiškia pašventimas bažnyčios — bazilikos — Romoje, kuri yra paskirta šventojo garbei ir pavadinta jojo vardu. Šitą štai dieną visa Bažnyčia garbina savo galingąjį globėją ir ypatingu būdu reiškia savo dėkingumą tam galingam arkangelui, kurs saugoja kristaus šv. Bažnyčią nuo

velnio užpuolimų. Kaip šv. Mykolas pirmame kare sumušė Liuciperį, ir jojo angelus taip ir per visus Bažnyčios amžius ant šios žemės, Šventasis be paliovos atmuša Liuciperį, kurs nuolatos mėgina sugriauti Kristaus įsteigtą Bažnyčią žemėje. Iš tikrųjų jis yra mūsų Bažnyčios galingiausias kovotojas!

Pažiūrėkime kaip Bažnyčia įvertina jojo pagalbą. Pagal šv. Raštą, kur šv. Mykolo vardą mes randame paminėta keturius kartus, katalikų tradicija šiam Arkangelui priskaito sekančias pareigas: 1) kovoti prieš velnią ir jo klastas; 2) ginti mirties valandoje tikinčiųjų sielas nuo velnio; 3) būti globėju katalikų; ir 4) pašaukti žmonių sielas paskutinin teisman. Kadangi jam priskaitoma tokios svarbios pareigos, tai jis ir vadinamas Bažnyčios Gynėjas.

Mes rasi neturime labai daug pamaldumo į šv. Mykolą o rasit ir visiškai apie jį užmirštame. Ačiū labai gaila! Gi žemiškuose dalykuose mes visi stengiamės įgyti kokio nors šalies arba miesto aukšto valdininko arba šiaip jau turinčio daug įtakos žmogaus prielankumo. Gi juo labiau verta turėti toksai kovotojas ir gynėjas taip sunkiame sielos išganymo darbe. Sielos reikaluose nereikia visai jo ieškoti, kadangi šv. Mykolas tik ir laukia, kad mes į jį šauktumės. Todėl padidinkime savo pamaldumą į jį ir kreipkimės į šv. Mykolą, o mes galime būti tikri, jog jis mus apsaugos nuo velnio ir padės mums laimingai nukeliauti į dangaus karalystę.

M. T. Jodka.

Jo Eksc. Vyskupas P. Būčys

(60 metų amžiaus sukakus)

Žmogus sulaukęs 60 metų vadinasi, pasak Tumo, "kapininku". Šis vardas gali reikšti ir metų skaičių (kapa) ir senatvę (kapas). Tačiau Gerb. Jubilantui ši antroji reikšmė suvis netinka. Priešingai, galima būtų pasakyti, kad jo veikla šiais paskutiniaisiais metais dar padidėjo, nors mes lietuviai, savo tarpe jo neturė-

dami, to nematome.

Šešios dešimtys metų — tai ilgas laikotarpis. Jis Jubilato gyvenime yra tikrai ilgas, nes jo darbai jo literatinis — visuomeninis veikimas prasideda nuo pat jaunatvės, nuo seminarijos laikų. Dar besimokydamas yra daugiau, negu kai kurie visą savo gyvenimą, parašęs. Tas rodė būsimą rašytoją, apolagetą, visuo-

menininką. Ir tokiu buvo per visą tą šešiasdešimtį metų.

Vysk. P. Būčys yra gimęs 1872 m. rugp. 20 dieną šilagalių kaime, Slavikų parapijoje. Mokinosi namieje prie ratelio, paskui Slavikuose ir Marijampolėje. 1890 m. įstojo į Seinų dvasinę Seminariją, kurią baigęs išvažiavo į Petrapilio Dvasinę Akademiją. 1899 m. išvažiavo dar mokytis į Friburgą (Šveicarijoje); ten gavo Šv. Teologijos daktaro laipsnį. 1902 m. buvo pakviestas į Petrapilio Dvasinę Akademiją profsorium. Ten pat ėjo ir inspektoriaus pareigas. 1909 m. draug su a. a. arkivyskupu Matulevičium įstojo į Marijonų Vienuoliją. 1916 m. išvažiavo į Ameriką, kur išbuvo iki 1921 m. Sugrįžęs prisidėjo prie Lietuvos Universiteto steigimo. 1924 m. buvo išrinktas to universiteto rektorium. 1927 m. buvo išrinktas arkivysk. Matulevičiaus įpėdiniu -- Marijonų Generolu. Tas pareigas eina ir šandie. 1930 m. Popiežius įsakymu paskiriamas rytų apeigų vyskupu. Jo žiniai pavedami visi rusai katalikai Vidurio ir Vakarų Europoje, be to, Bažnyčių jungimo darbas šiuose kraštuose.

Siaurose laikraščio skiltyse yda neįmanoma suminėti visi J. E. vysk. Būčio nuveikti darbai Katalikų Bažnyčiai ir savo tautai. Užtenka pasakyti, kad jo spausdintų knygų ir straipsnių priskaitoma iki pūstrečio šimto. Rašinėti pradėjo dar Seminarijoje būdamas. Pirmiausia rašė į lietuviškus anuo laiko laikraščius: "Ukininką", "Apžvalgą", "Tėvynės Sargą", paskui į Amerikoje leidžiamus; lygiai daug jo straipsnių randme ir lenkų, rusų, net prancūzų laikraščiuose. Jis moka aštuonias kalbas, lengvai visomis kalba, lengvai rašo. Jo stiliaus paprastumas ir aiškumas leidžia jam ir sunkiai suprantamus teologijos klausimus suprantamai išdėstyti. Todėl ir jo knygos gaudomos bei maloniai skaitomos, jo paskaitos uoliai lankamos.

Nors šandie ir įvairiais darbais užverstas, suranda laiko šį tą parašyti. Neseniai išspaudinta "Katalikų Tikybos" paskutinis — trečias tomas. Neseniai paruošė spaudai "Šv. P. Marijos apsimėškimai Liurde" antrąjį, papildytą leidimą. Skundžiasi neturįs laiko, o rašyti būtų kas. Temų turi nuo seniai. Tai rašytojo apologeto tipas. Jo laisvesnis laikas — prie rašamojo stalo. Bet tokio laiko mažai suranda. Skundžiasi kai kada dešnės rankos skaudėjimu. Ir kur neskaudės, jei per metus tenka parašyti tik vienu laiškų iki 500. O kur kiti darbai...

Gerb. Jubilato šiandieninis darbas eina dviem kryptimi. Jis yra Marijonų Vienuolijos Generolas. Pati Vienuolija yra nors ne nauja, tačiau jauna, dauv darbo, daug tvarkymo. Reikia, taip sakant, viskas kurti lyg iš naujo. Visoki reikalai pereina visuomet per jo rankas. Į mažiausią raštelį, net pasveikinimą nepalieka neatsakęs. Broliai su savo Tėvu nuolat susirašinėja ir gauna iš jo brangių nurodymų bei patarimų įvairiuose reikaluose. Jam esant Generolu visa Vienuolija buvo padalinta į Provincijas, išsirūpinta įstatų patvirtinimas, įsteigta lietuvių bernaičių Kolegija Amerikoje, įsigyta nuosavų namai Ryme. Ir visa tai neapsėjo be aktyvaus Jo Ekscelencijos prisidėjimo. Nuolatiniai važinėjimai aplankyti savo Vienuolijos namų, į eucharistinius kongresus (Čikagoje, Austrijoje, Afrikoje, Dubline), nuolatinės kelionės rusų reikalais atima daug brangaus laiko ir sveikatos. Gerb. Marijonų Generolas nuolat susirūpinęs savo vedamos Vienuolijos gerove. Tai jo numylėta šeima, kuriai jis įmanęs savo širdį atiduotų.

Antra Gerb. Jubilato darbo dirva yra rusai. Kada šv. Sostui prireikė tinkamo vyro, visų akys nukrypo į Būčį. Jis ilgą laiką yra buvęs Rusijoje, moka rusų kalbą, pažįsta ruso būdą. Kuklus Marijonų Generolas, kelis kartus išvengęs vys-

kupo garbės, dabar turėjo paklausti. Tačiau jis gavo ne tik garbės titulą, bet dar didesnę darbo našta. Reikėjo ir pasiukojimo pridėti. „Nemanykite, kalbėjo kartą, kad keičiant apeigas, užsiauginant barzdą, mainant pamaldų kalbą, rūbus, viskas taip pigiai atsiėjo. Ką aš jaučiu, gali suprasti tik trisdešimtį metų kunigaivės asmuo. Daug kas virto jau papročiu. O papročių atsisakyti nelengva. Tačiau, jei to Dievas iš manęs norėjo, aš Jam nuoširdžiai paaukoju. Noriu, kad visa tai Dievas priimtų už mano tautos padarytas klaidas”.

Vysk. Būčiui esant paskirtam rusų vyskupu daug kas sakė: „Labai gaila, nes Lietuva neteko brangaus vyro”. Taip, Lietuva neteko, bet Bažnyčios reikalams to reikėjo. Katalikai Lietuvoje pasidžiaugė, kad mūsų tautietį Šv. Sostas pašaukė tokiam svarbiam darbui. O jis tam darbui atsidavė visa siela. Gerb. Jubilato kuklumas neleidžia tų darbų matyti, taigi sunku išsemiamiau ir apie juos parašyti, bet iš to kas matyti, galima suprasti, kokia našta ant jo pečių guli. Jis yra Rytų Kongregacijos ir Rusijai Komisijos Patarėjas, Rusų Vakarų Europoje Vizitatorius, rusų katalikų vyskupas. Visoki jo nuomonės atsiklausimai, visokios kelionės, konferencijos, rekolekcijos, posėdžiai, raštai, interesantai, iškilmingos ir ilgos pamaldos — tai kasdieninė programa. Jo Ekscelencijos gerumas padaro tai, kad kiekvienam jo kambario durys atda-

ros. Taip buvo Kaune, kur pradėdant broliais, vienuoliais, baigiant ministeriais pas vysk. Būčį lankydavosi visi klausyti jo patarimo, išgirsti jo nuomonę, — taip yra ir Ryme. Kiek jis savo uždaviniui yra atsidavęs, gali parodyti, kad ir toks atsitikimas. Šią vasarą būdamas Dublino eucharistiniame Kongrese sužinojo, kad kur tai toli yra viena rusė, kuri nemokėdama kalbų negali jau keli metai preiti išpažindos važties. Vyskupas Būčys meta viską ir pusę dienos važiuoja traukiniu, kol suranda tą vargšę. Išklauso jos išpažinties, aprūpina jos sielos reikalus ir vėlai vakare grįžta į Dubliną. Nors buvo pavargęs — bet niekuomet nemačiau jo taip patenkinto, kaip tada. Gero Ganytojo paveikslas!

Jam rūpi nelaimingi rusai — netekę savo tėvynės, bet nemažiau rūpi ir savos tautos reikalai. Negalėdamas sekti spaudos (peržiūrėti tik žurnalus) teiriuojasi pas brolius lietuvius, kas gero Lietuvoj. Kai ko gero mažai yra, skauda jam širdį, nekartą ir ašara akyse sužiba. Jis nuolat meldžiasi už nelaimingą Rusiją ir brangią Lietuvą. Kaip nei vienai nei antrai padėti negali. Bet savo patarimais yra nekartą parėmęs svarbesnius kat. gyvenimo įvykius.

Tesuteikia Aukščiausias Gerb. Jubiliatui dar ilgesnių metų, o jis dar daug nuveiks Bažnyčiai ir mūsų Tautai, kurioms taip nuoširdžiai dirbo per šią kapą metų.

Katalikų Pasaulyje

Roma. — Apaštališkuoju vikaru Norvegijai paskirtas kun. dr. J. Mangers, kuris Luxemburgo katedroje buvo konkretuotas vyskupu.

Naujas apaštališkas vikaras užėmė mirusiojo apašt. vikaro arkivyskupo

Fallize vietą Norvegijoje.

DUBUQUE, Iowa. — Šios arkivyskupijos vyskupai spalio mėn. 3 d. čia turės suvažiavimą. Pakviesti ir įžymesnieji katalikai. Suvažiavime bus sudaryta „Katalikų universiteto draugų” kuopa, ku-

rios tikslas bus rasti priemonių gelbėti Amerikos Katalikų universitetui Washingtone medžegiškai.

OMAHA, Neb., — Rugsėjo mėn. 25 dieną buvo Krašto Katalikų Labdarybių Konferencijos metinis suvažiavimas.

Suvažiavimo pavykimu daugiausia dirbo Jo Eksc. vietos vyskupas Rummel. Vyskupas ragino katalikus gausingai suvažiavimą lankyti ir pasiklausti reikalingų nurodymų, kaip sėkmingiau labdarybės darbą dirbti. Šiandien šis darbas labai reikalingas. Patsai pasaulio Išgelbėtojas vykdė labdarybės darbą ir įgaliojo Bažnyčią, kad ji tikinčiuosius šin darban ragintų ir šiam darbui visados vadovautų.

Kartu su labdarybės Konferencijos suvažiavimu įvyko ir Šv. Vincento de Paul draugijos konferencija.

OLANDIJA. — Amsterdamo mieste susirinko taip vadinamas "Jūrų Apaštalinimo" Sąjungos tarptautinis suvažiavimas. Suvažiavime dalyvavo Haarlemo vyskupas ir Olandijos krašto apsaugos ministeris. Posėdžiams pirmininkavo Anglijos laivyno admirolas Chartan.

Ši sąjunga rūpinasi jūrininkų dvasios reikalais. Daugelyje pajūrio miestų yra atidaryti užieigos namai, kur jūreiviai laisvo laiko, galėtų užieiti ir padoriai laiką praleisti. Draugija rūpinasi, kad didesnieji laivai, kur yra katalikų didesnis jūrininkų skaičius, turėtų savo kunigą, kuris ilgos kelionės metu aprūpintų tikinčiųjų dvasios reikalus.

DOVANA ŠV. TĖVUI. — Japonijoje žymus dailininkas (piešėjas) Takahashi Shoko įteikė šv. Tėvui Pijui XI tris paveikslus dovanų. Paveikslus į Ryką atvežė delegatas Japonijai Antanas Ceska. Nors pats artistas nėra katalikas, bet jis gerbia šv. Tėvą ir stebi jo veikimą.

GRIGORINIS UNIVERSITETAS. — Šv. Tėvas paskyrė Grigoriniam Uni-

versitetui Ryme Didįjį Kanclerį kuris turės savo žinioje taip pat sujungtus su šiuo universitetu du institutu: Biblijos ir Rytų. Didžiojo Kanclerio pareiags laikinai eis Jo Em. kardinolas Bisleti.

PARIŽIUS, Šventasis Tėvas Pijus XI pastaromis dienomis padidino prancuzų episkopato skaičių — paskyrė vieną arkivyskupą ir septynius vyskopus daugiau.

OMAHA, Neb., Jo Eksc. vyskupas Rummel pašventino naują Šv. Jono našlaitnamį.

J. VALSTIJOSE, AMERIKOJE.

Šiais mokslo metais savo darbą pradėjo katalikų išlaikomos 10,576 mokyklos su 2,679,000 moksleivių. Šiose mokyklose šiemet bus 89,865 mokytojai. Skaitlingiausiai lankomos bus pradžios mokyklos — apie 2,268,000 mokinių.

BORDEAUX, PRANCIJA. — Šiomis dienomis Bordeaux mieste, Prancūzijoje, įvyko 12-tas tarptautinis katalikų studentų kongresas. Dalyvavo apie 300 atstovų, kurie atstovavo 50,000 katalikų studentų, gyvuojančių 20 tautų.

VATIKANAS. — Vatikano mieste gyvena daug žmonių. Beveik kiekvienas jų šią vasarą turėjo trumpesnes, ar ilgesnes atostogas. O atostogos yra didžiai reikšmingos sveikatos atžvilgiu.

Tik vienas Vatikano gyventojas šiemet neturėjo atostogų. Tai Šventasis Tėvas Pijus XI. Vienuolikti metai didelių vasaros karščių praleido savo būte, kuri sudaro tik trys kambariai Vatikano rūmuose.

Vasaros rūmai Gandolfo netoli Romos, rodos, jau buvo baigti ir parengti. Bet Šventasis Tėvas turi svarbesnių reikalų. Tai Bažnyčios valdymas. Reikalingas nuolatinis budėjimas, milžiniškų reikalų tvarkymas. Nėra laiko atostogauti.

Mūsų Darbai

Bernaičių Kolegijos Rėmėjų Centras stropiai rengiasi prie šeštojo Kolegijos Rėmėjų Seimo, kuris bus spalio 23 dieną, tai yra šio mėnesio ketvirtame sekmadienyje, Aušros Vartuose, 2323 W. 23-rd Place, Chicago, Ill.

Chicago Kolegijos Apskritys prie Seimo besirengdamas, rugsėjo 21 d. turėjo visuotiną skyrių atstovų susirinkimą, kuriame sudarė Seimui sekančią tvarką:

1. Aušros Vartų parapijos svetainėjų spalio 23 d. ryte 10 valandą atvykusieji Seimo atstovai ir svečiai bus papuošti Kolegijos Rėmėjų šeštojo seimo ženkle.

2. Seimo iškilmingos pamaldos 10:30 val., pamokslas ir švė. Sakramentu palaiminimas, Aušros Vartuose bus Kolegijos Rėmėjų ir Seimo dalyvių intencija.

3. Tuojaus po pamaldų 12:00 val. visiems bendri pietūs su sveikinimo Seimo atstovų ir svečių kalbomis.

4. Seimo dalyviams po pietų bus duota progos Marijonų Vienuolyno koplyčioje atlankyti švė. Sakramentą ir po tam pamatyti Vienuolyno knygyną, "Laivo" ir "Draugo" redakcijas ir spaustuvę.

5. Po pietų 2:00 val. Seimo posėdžių atidarymas, prezidiumo, mandatų, sekretorijato, spaudos ir rezoliucijų komisijų rinkimai. Sveikinimai Rėmėjų skyrių, apskričių ir Centro Valdybos pranešimai. Referatai, diskucijos, sumanymai ir rezoliucijų priėmimas. Seimo uždarymas 5:00 valandą.

6. Tuojaus po Seimo "bendra arbatėlė" ir koncertas.

Garbingi Kolegijos Rėmėjai po plačią Ameriką toli nuo mūsų gyvenantieji mūsų sunkių, lietuvių visuomenei reikalingų darbų neužmiršta ir rūpestingai mus remia laiškais, sveikinimais ir aukomis.

LAIKKAI IŠ ELIZABETH N. J.

Sveikinu Marijonų Kolegijos Seimą ir linkiu jam sėkmingai atsiekti sumanymus, Kolegijai ir mokslo reikalavimams naudingus.

Vėlinu Seimo dalyviams, kad jų nutarimai apšvietos skleidimui kuodaugiau siai naudos atneštų!

Tesudaro visos mūsų lietuvių kolonijos Kolegijos Rėmėjų garbingas kuopas, kad šiame ekonominiame prislėgime nebūtų Bernaičių Kolegija medžiaginiai slėgiama ir slopinama.

To aš iš širdies linkiu. dėdamas Seimo sveikinimo duoklės vieną dolerį.

Su pagarba,

S. Markevičis.

KOLEGIJOS RĖMĖJAI.

P. Baltrušinė, St. Charles Ill.	3.00
O. Bruožienė Chicago, Ill.	3.00
Ig. Radavičius, Chicago, Ill.	4.00
M. Kriščiuniutė, Manchester, Conn.	2.00
V. Kulbis, Freeland, Pa.	5.00
J. Krakaitė, Worcester, Mass.	2.00
K. Sauliutienė, Brockton, Mass.	3.00
B. Bogušis, Brooklyn, N. Y.	3.00
M. Kašetienė, Lawrence, Mass.	1.00
F. Kazlauskas, Phila. Pa.	2.00
V. Jodelis, Chicago, Ill.	1.00
M. Žilienė, Chicago, Ill.	3.00
A. Kairys, Rockford, Ill.	3.00
J. Smilgis, Chicago, Ill.	5.00
M. Krakauskiutė, Baltimore, Md.	1.00
F. Radavičius, Chicago, Ill.	3.00
M. Trumpis, Chicago, Ill.	6.00
P. Starožinskaitė, Chicago, Ill.	2.25

(Bus daugiau,

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remejams už aukas. *Rėmėjų Centras*

Amerikos Letuvių Žinios

CHICAGO, ILL. — Dienraštis „Draugas“ daug rašo apie jaunimą ir praktišku būdu padeda jaunimo klausimą rišti. Daug rašo apie lietuvių akademiją ir bernaičių kolegiją; apie jų rėmėjų organizacijas, kurios arti yra surištos su jaunimu, nes rengia jam veikėjus ir vadus. L. Vyčių organizacijos reikalus „Draugas“ remia nuo pat tos organizacijos atsiradimo. Remia ir dabar. Remia ne vien tik vienu kitu straipsniu, bet viso veikimo smulkmeniškais aprašinėjimais, paraginimais, nuolatiniu L. Vyčių sporto skyriumi.

Matant, kad dar ir to neužtenka išjudinimui jaunimo veikimui, sukėlimui jame tautiško entuziazmo, „Draugas“ sumanė surengti mūsų jaunimo specialią sporto įvykį, būtent — lietuvių kumštinkų rungtynes arba, kaip oficialiai vadiname — Draugas Lithuanian Boxing Contest. Tai bus pirmas toks įvykis Amerikos lietuvių istorijoje, kuris duos progą mūsų visuomenei sužinoti kokių sporto pajėgų turime ir pačiam jaunimui arčiau susipažinti. Ligšiol dažnai girdėdavome, kad lietuviai sportininkai pažymi kitataučių įvairiuose parengimuose, kitiems tarnauja. Taip buvo dėl to, kad mes tą sporto šaką mėgstančiam jaunimui nedavėm progos. Mes pabardavome jaunuolius, kad jie nutautėja, kad prie lietuvių veikimo nesilaiko, bet nesudarėme sąlygų, kuriose jie galėtų su mumis dirbti ir savo tautai tarnauti. „Draugas“, rengdamas lietuvių kumštinkų rungtynes, ir nori prisidėti prie davimo progų mūsų jaunimui pasirodyti savai, lietuviškai visuomenei ir sudarymo sąlygų lietuviams sportininkams pagarsėti savųjų tarpe ir paskiau plačioje Amerikoje.

Minimos rungtynės įvyks lapkr. 3 d.

St. Agnes Gimnasium ir lapkr. 17 d. C. Y. O. Centre. Kad tas pirmas tos rūšies įvykis pasisektų, prašome ne tik joutimo, bet visos plačios lietuvių visuomenės jį paremti savo atsilankymu.

THOMPSON, CONN. Iš Chicago, Ill. į Švč. Marijos Kolegiją, Thompson, Conn. laimingai atvykome. Poros dienų kelionė automobiliu buvo pilnai gražių įspudingų vaizdų ir visiškai nenobodi. Vienas iš įspudingiausių vaizdų buvo matymas saulės užtemimo Albany, N. Y. Laimės tikrai turėjome, nes per ištisą kelionę nė vieno, taip sakant, „flat-tire“ negavome.

Kolegijos namas ir jo aplinkuma — labai puikiai sutvarkyta. Už vispuikiausi yra mūsų koplytėlė, kurioje Viešpats Jėzus Švč. Sakramente gyvena. Ji labai didelė. Joje yra du altoriai: jie vadinami — didysis ir mažasis; nors ištikrųjų jie yra beveik vienodo didumo. Yra ir statulos: Švenčiausios Panelės Marijos, Kristaus Karaliaus ir Šv. Jono Krikštytojo. Sienos išmuštos brangių raudonų audeklų. Iš šio menko aprašymo negalėsite įsivaizduoti, kaip ištikrųjų mūsų koplytėlė yra graži ir įspudinga.

Brolis Aleksandras, M.I.C.

LIETUVOS ŽINIOS

Mūsų brangioji Lietuva tėvynė paveldėjo sunkų ir aršų likimą. Didysis paskyrimas, — verčia mūsų tautą nuolatos kovoti už savo būvį, už nuosavias teises, už žmoniškąjį susitvarkymą. Ir visa Lietuvos istorija, netolimoji, prieškarinė praeitis ir šiandieninis vaizdas — vis nuolatinė kova...

O perspektyva? — Rimta ir grumojanti, nes ir šiandieną ir rytoj ir toliau

— matome būtinas ir neišvengiamas kovas...

Teko mums grintis atbudinant tautą iš miego. Sunkiai kovojame už laisvę ir nepriklausymą. Didelį vargą keliamo kurdami savąją valstybę. Visas savo jėgas metame kovon ir žygiu už savąją lietuvišką kultūrą su idėja, suprasme, su Dievu ir religija...

Ir sekasi mums kova ir kuriame gražius laimėjimus. Iki šiol Dievas padėjo mums kovoti už savo teisingus reikalus.

Štai šiandieną vėl naujas frontas — materialė sunkenybė ir ūkinė depresija. Ji labai kamuoja ir visus mus pavienius ir visą mūsų valstybę. Mes nutarėme nepasiduoti, gyvi išlikti ir laimėtojais išeiti. Mums pasiseks!

Leiskime sau pripažinti ir pažymėti, kad mūsų nuolatinės kovos fronte, kovoje už savo gyvenimą, šalia besigrumiančios tautos petis petin žygiuoja ir Lietuvos katalikų Bažnyčia. Lietuvos katalikai, tie patys lietuvių tautos vaikai, visu narsumu grumiasi už bendrą savo tėvynę. Jie geri kariai, jie puikūs talkininkai, jie — net pergalės vadai... Mūsų kovų istorija jau tai liudija.

Ir garbė už tai katalikams...

* * *

Bet visa tai tik įžanga. Mūsų vargas dar didesnis, o kova dar baisesnė; kova — žūtbutinė ir mirtina.

Juk mūsų Vilnius dar neatkovotas, mūsų sostinė dar pavergta, mūsų širdis išplėšta ir sunaikinta. Jau 12 metų. O ateitis — tauri ir neaiški, ateitis krauju pasrūvusi. Taigi kada nors išmuš paskutinė valanda, sugaus lietuvių trimitai ir turės įvykti paskutinis didis ir šventas Vilniaus mūšis. Ir vienas Dievas žino — kas laimės? Ką Vilnius pasikvies šeiminkauti? Kieno kariai bus narsesni ir vertesni? O kariaus ne atskiri pulkai, bet visa tauta, tėvynė ir valstybė.

— Kas tautai įkvėps didžią Vilniaus

idėją? Idėja — ne tuščia, ne materialė, ne silpnutė, bet pilną, teisingą ir pasiaukojamą? Kas tėvynę uždegs skaisčiu, tauriu, visuotinu patriotizmu? Patriotizmu ne apmokamu, ne samdytu ir nuduotu, bet natūraliu, šventu, pilietišku? Kas mūsų kovojančiai valstybei gydys žaizdas, kas ją saugos nuo pavojaus, nuo klaidų ir susipainiojimo?

— Kas jai tiesos žodį drąsiai pasakys? Kas yra pašauktas ir kas paskirtas laiminti tautas, tėvynę ir valstybes?

— Tai Katalikų Bažnyčia. Tai josios Hierarchija. Tai Vyskupai. Ganytojai ir visas kleras...

Ir Lietuvos katalikų Bažnyčia privalo, Dievo skiriama, globoti ir ugdyti lietuvių kraštą ir šalėlę. Privalo vesti tiesiu keliu, gaivinti didžią gyvenimo dvasią, taisyti klaidas; barti, kad neklystų ir mokyti, kad nereikėtų klysti. Mūsų tėvynė privalo klausyti Lietuvos Bažnyčios, nes ji jai gero ir palaimos trokšta, nes nori mūsų šalį laiminti ir išganyti. Ir laikinai, valstybiniame gyvenime ir amžinai — religiniame. Lietuvos katalikų Bažnyčia, tam tikru žvilgsniu, privalo prirengti mūsų tautą Vilniaus atvadavimui. Tik sveika, teisinga, rimta ir įkvėpta tauta laimės savo sostinę. O rimties ir įkvėpimo nei valsčius, nei policija neduos. Neduos net ir aukštosios instancijos. Čia reikia amžinos ir dieviškos instancijos. Reikia ne žemiško ir materialio šaltinio, bet — dvasinio ir idealio.

— Jį gali duoti tik religija ir jos Bažnyčia.

Taigi Lietuvos katalikų Bažnyčia turi būti didžioji Mokytoja, Patarėja ir Vadovė mūsų kovojančiai tautai ir mūsų jaunutei valstybei. Čia reikia nuolatinų paliaubų, santaikos ir meilės. Lietuvos valstybei ir Katalikų Bažnyčiai negalima tarpe savęs kovoti. Tai būtų pražūtis. Reikia bendrai ir vieningai grintis su pašaliniu priešu: su bolševizmu, su Vil-

niaus okupantas, su vidaus nedorėliais.

Bendru frontu — priešus nugalėsime; atskirai — ne. Atskirai kovojant valstybė gali net žūti, o Bažnyčia labai nukentėti...

Mano išvada: valstybė teina ir teygiuoja Bažnyčios ir religijos pamokoma, tenusilenkia Žmonijos Motinai, o ji telaimina mus, brolius lietuvius.

* * *

Gera! Bet Vilnius vis dar neatvauduotas. Vilnius griežtai laikosi savo amžių tradicijų, jis nuolatos kuris ir gaivina jį savo dvasia, jis lavina savo charakterį.

Mūsų Vilnius — tai religinis miestas, jis kupinas šventovėmis — 32 bažnyčios, jis gausus religine praktika, jis tiki ir myli Dievą, jis pripažįsta tik religingus šeiminkus ir piliečius...

Vilnius — grynai katalikiškas. Ir mes jį tokį atvauduosime. Jisai nepasikeis. mums reikės prie Vilniaus prisitaikyti, jei ne — neišlaikysime. O dar kartą užimti ir vėl pasitraukti — negalima. Tai būtų jau paskutinis pralaimėjimas. Neduok Dieve, žūtų ir visas mūsų kraštas. Lietuvių tauta merdėtų galop.

Taigi mums, Vilniaus našlaičiams, svarbu Vilnius visiškai pažinti, jo gyvenimu įsisąmoninti ir savo dvasia, dorove kilnumu ir meile — net Vilnių viršyti. Tada laimėsime. Tada nežūsime.

Ir štai Aukščiausias paveda Kaišiadorių Vyskupijai didžią misiją — jungti Lietuvą su Vilniumi, mokyti katalikus Vilniaus gyvenimo, auklėti Vilniaus tradicijoms, įkvėpti Lietuvai šventą Vilniaus ilgesį ir prirengti lietuvius dvasiniai Vilnių atvauduoti.

Tokia tai Kaišiadorių Vyskupijos misija. Tai savo misijai K. Vyskupija visiškai tinka — ir ji tikrai vienintėlė. Jos geografinė padėtis sienojausi su Vilniaus žemėmis: Perlojus, Merkinė, Onuškis, Aukštadvaris, Vievis, Kernavė, Širvintai, Giedraičiai, Dūbingiai, Labanoras... Jos

kleras — tai Vilniaus kunigai nes Vilnių mokėsi, tenai išsišventė, tenai darbavosi, persisunkė Vilniaus dvasia, meile ir tradicijomis.

Ir Kaišiadorių Vyskupijos Vilniaus misijos didžiausias argumentas — tai jos šviesiausias Ganytojas J. E. Vyskupas Juazapas Kukta. Tai Dievo Apvaizdos dovana mūsų tautai ir Vilniaus reikalui.

Jo Ekscelencija išgyveno mūsų Vilniuje 36 metus, kūnu, lietuvišku krauju ir kilnia kunigiškąja siela esmingai su Vilniumi suaugo. J. E. Vysk. Juazapas Kukta visada buvo pirmasis Vilniaus lietuvis pilietis.

Ir štai 1922 m. Dievo Apvaizda leido J. E. Vysk. J. Kuktą, tada dar kaip kanaaninką, išstremti iš mūsų sostinės, kad čia laisvoj Lietuvoj paimtų Kaišiadorių Vyskupijos misiją. Misiją — su dvasiniu būdu prirengtais lietuviais vėl grįžti Vilniun...

Tatai dabar galime suprasti ir įprasinti visą J. E. Vysk. J. Kuktos ganytojišką uolumą, šventą iniciatyvą ir nepermaldaujamą griežtumą.

— Jis vykdo Kaišiadorių Vyskupijos misiją. Jis čia pafrontėje sako Lietuvai Vilniaus pamokslą. Jis pranašauja Vilniaus atvadavimą — su sąlyga, jeigu būsime verti. Ir Jis mus auklėja būti Vilniaus vertais...

Štai pereitą vasarą J. E. Ganytojas aplankė pafrontėje savo katalikus. Lanckė jau antrą kartą. Pirma 1926 m. čia būdamas pasakė, ko jis nori, dabar patikrino kaip pafrontiečiai klauso Jo žodžio, ir kaip gyva tikėjimo bei doros dvasia Vilniaus žygiui.

— Tėduodie Aukščiausias savo gerajam Lietuvos Vilniaus pafrontės Vyskupui J. E. Juozapui Kuktai sveikatą, išvermę ir malonę Kaišiadorių Dijecezijos misijoje.

— Per tą misiją Dievas myli mūsų tėvynę... *“Ryto”² Milžinaš.*